

Яна Язова

В нощта

И тя простра ръцете си студени, безжизнено се вгледа в мен.
А устните мъртвешки вцепенени и поглед безучастно заледен.
Нощта... Защо е толкоз безучастна?
Като всички нощи... А сякаш тази, по-опасна

от всяка нощ, тежней. Вървя. Изсмях се, тя оттекна.
Зловеща лудост в погледа ѝ зей. Устата ми повехна.
Дъхът ѝ — мухлест дъх на самот и разлъка.
И в моя тих вървеж каква бунтовна мъка!

Спрях... и се озърнах... и се присвих в полите ѝ студени.
За първа нощ, когато се озърнах, не беше ти до мен, не беше ти
до мене.

Стопли ме, нощ; стопли ме, нощ, страхотна!
Без дъх, без ум. И колко си самотна...